

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Ef 5, 21 – 33

Text: Ef 5, 29 – 32 *Nikdo přece nemá v nenávisti své tělo, ale živí je a stará se o ně. Tak i Kristus pečuje o církev; vřdyt' jsme údy jeho těla. Proto opustí muž otce i matku a připojí se k své manželce, a budou ti dva jedno tělo'. Je to velké tajemství, které vztahují na Krista a na církev.*

Sešli jsme se dnes společně jako církev, jako rodina Božích dětí, řečeno biblickým obrazem jako „tělo Kristovo“. Sešli jsme se také proto, že jsme spolu rádi a že máme rádi církev. „Nikdo přece nemá v nenávisti své tělo, ale živí je a stará se o ně.“ I my se o církev staráme, platíme ji, živíme, opravujeme kostely, udržujeme vztahy, modlíme se jeden za druhého, snažíme se, aby lid církevní byl svatý a bezúhonný.

Říká se, že světský člověk pečuje o tělo, zatímco církev o duši člověka. To je poněkud zavádějící představa. Církev tvoří lidé tělesní, lidé s tělem i duší, proto každý, kdo se stará o církev, stará se o celého člověka, o jeho duchovní i tělesné potřeby. To je patrné i na tomto sborovém dni, kdy nás po společných bohoslužbách čeká i společný oběd. I to pohoštění, které jste připravili ukazuje, jak se staráme o církev, jak o ni pečujeme, jak pro ni pečeme, vaříme a grilujeme. Dalo by se říci, že jako církev se staráme sami o sebe. Ale stará se někdo o nás?

Dnešní text začal slovy: „Nikdo přece nemá v nenávisti své tělo, ale živí je a stará se o ně.“ Ve skutečnosti to však nejsme my, kdo tady na světě udržuje církev. Ten text má jiné pokračování, než jsem já rozvinul. Čtete tam: „Tak i Kristus se stará o své tělo.“

Milí přátelé, to první, co nám tato věta říká je, že naše církev není naše. Není to naše tělo. Je to tělo Kristovo. Nejsme sami svoji. Patříme Kristu. Proto si říkáme církev, řecky „kyriaké“ což dosl. znamená „pánova“ – církev Pána Ježíše Krista. A to druhé, co nám ta věta říká, je, že Pán sám se o svou církev stará. Nemá ji v nenávisti, ale živí ji a stará se o ni. Pečuje o ni.

Tato skutečnost je následně vyjádřena obrazem manželství. Ale obrazem takového manželství, jak jej definuje bible. Proto se pisatel vrací až na samý počátek do knihy Genesis, kde najdeme slova ustanovení manželství: `Proto opustí muž otce i matku a připojí se k své manželce, a budou ti dva jedno tělo`.

Je to veliké tajemství, které pisatel převádí na tajemství sjednocení s Kristem. Patřit Kristu znamená jako v manželství nejprve něco opustit. Opustit to, v čem jsme se narodili, co nás váže k tomuto světu a vydat se za svou láskou, za Ježíšem. Když vzniká manželství, vzniká něco nového – nové spojení, nová rodina, nová vize, nová budoucnost. V knize Genesis je dokonce užito hodně silné slovo: „přilne ke své manželce“. Splyne s ní. Propojí se. Budou jedno tělo. Bible neváhá použít pro vyjádření vztahu Krista a církve obraz toho nejintimnějšího spojení. To také znamená, že vztah mezi Kristem a církví představuje tu největší radost a potěšení. Být v církvi a nemít osobní vztah s Kristem znamená, že něco není v pořádku. Že něco nefunguje.

Ono vlastně manželství není nikdy ideální. Pisatel epištoly proto nedává církvi za vzor manželství jako příklad pro vztah s Kristem. On tento obraz používá obráceně. Říká, manželé, vezměte si příklad z Krista. Jako on miluje církev, tak vy se milujte navzájem. Zvláště vy muži, milujte své ženy a obětujte se pro ně jako Kristus obětoval svůj život pro nás všechny. Když se budete pro své ženy obětovat, nebudou cítit potřebu nad vámi vládnout.

Právě proto, že muži často neplní svou roli a svůj úkol, vzrůstá u ženské populace pochopitelná potřeba být v tom lepší než muž. Proto feministky chtějí přebírat roli mužů. Nic proti tomu. Ale co je ta role muže? Mít zodpovědnost za svůj protějšek. Muž má pečovat o svou ženu, starat se o ni, zajišťovat ji – to je mužská role: Starat se o ženu. A tak chce-li žena brát na sebe roli muže, nechejme ji, necht' se tedy o svého muže stará a pečuje o něj, živí jej a at' to dělá lépe než muž. To by byl skutečný feminismus vzatý do důsledků. Ale já myslím, že je stejně lépe, když se pro ženu raději obětuje muž, než žena pro muže. Proto tam čteme: „Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval.“

Tím se vracím, po tomto lehkém genderovém exkurzu, zpátky k církvi a Kristu. „Tak i Kristus pečuje o církev; vždyť jsme údy jeho těla.“ Bratři a sestry, není pro člověka nic lepšího, než být v péči Ježíše Krista. Jaká je jeho péče? Vzpomeňte si, jak v evangelijních příbězích bere děti do náruče a žehná jim. Jak navrácí slepým zrak a hluchým sluch. Jak vyhání z člověka všechny zlé demony, děsy a strachy. Jak se raduje nad jedním obráceným hříšníkem. Jak pláče nad těmi, kdo jsou bez pastýře. Jak blahoslaví ty, kteří jsou životními outsidersy. Jak zvěstuje radostnou zvěst chudým, vyhlašuje zajatcům propuštění a zdeptané propouští na svobodu. A pak z nich tvoří svou církev. Proto je řečeno, že se za církev obětoval, „aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem; tak si on sám připravil církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná.“ Všimněte si dobře: Ježíš si neobětoval za církev proto, že by byla svatá a bezúhonná, slavná, či bez poskvrny a vrásky. Je to jinak. On sám si připravil církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného tím, že se pro ni obětoval.

Láska a oběť má schopnost věci měnit. Moc Kristovy oběti je v tom nedostižná. Přesto i my stojíme před výzvou jít v Kristových stopách, milovat se navzájem a mít před druhými úctu. Sílu nám k tomu dává on sám. Vždyť jako církev tvoříme s Kristem jedno tělo – on je hlavou, která řídí naše kroky. Vždy znovu to demonstrovuje tím, že nás zve k jednomu stolu a dává nám své tělo, aby se stal naší součástí a my součástí jeho těla. Kdo jí a nerozpoznává, že tu jde právě o to tělo Páně, které dohromady s Kristem tvoříme, tomu přijímání této svátosti mnoho neprospěje. Ale kdo přijímá Kristovu oběť jako jeho vyznání lásky, toho Kristus posvěcuje, očišťuje a připravuje k té nejbáječnější svatební hostině, na niž se všichni těšíme více, než na jakoukoliv sebelepší zahradní párty.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, tvoje láska s námi dělá divy. Mnozí z nás bychom tady dnes nebyli, kdyby sis nás nezamiloval, neoslovil nás a nepřijal jako bratry a sestry v Boží rodině. Každý z nás tě proto slaví.*

Přímlovná modlitba: *Pane Ježíši, stojíme teď před tebou, abychom se k tobě modlili, za co je potřeba. Modlíme se k tobě, protože máš veškerou moc na nebi i na zemi. A tak s vědomím, že všechno jen milost, prosíme za mír. Za mír na Ukrajině, za mír a pokoj ve světě, za pokoj v naší zemi a v našich rodinách. Prosíme za vládu, za volby, za náladu ve společnosti. Lidé si zoufají, bědují a stěžují. Dej, aby se přitom neprohřešili a nerouhali se tvé lásce a milosti. Prosíme též za mezilidské vztahy. Kéž mezi námi nemá místo závist, nenávisť, ani jakékoliv pomlouvání. Kéž mezi sebou ale i ve vztahu ke světu jednáme s úctou, respektem a pochopením. Modlíme se za ochotu pomáhat nemocným a slabým, modlíme se za ochotu svědčit o tvé lásce lidem hledajícím a pochybujícím, prosíme za lidi, kteří ztrácejí orientaci a mají strach z chaosu. Modlíme se za tvou církev, aby byla místem, kde se člověk může setkat s tebou a s tvou láskou. Pane Ježíši, buď mezi námi i na tomto sborovém dni, naslouchej našim rozhovorům, otevírej nám Boží slovo a na každém kroku rozdávej úsměv. Ať máme radost, že se s tebou známe a že nás zahrnuješ do té nedozírné rodiny Božích dětí. Amen.*